מפנין פרק שמונה עשר שבת קכט.

צריכה אני. לחילוק: כיון שאמרה אין צריכה אני. וחכרותיה לומרות שהיא צריכה ממלגין: **כמגפיה.** כזכרוניתיה שהיא יכולה להלך: **היה ג' ימים ו' ימים ו' יום.** החכרו לה לחילוק הלכות חילול שבת ג' מז' עד השלמת ל' וכן ז' מג' עד השלמת ז': **כל צרכי חולה.** והא מיה עד ל' יום קתני חולה היא: **דבר שאין בו סכנה.** חולה שאם לא יעשו לו לרפואה זו אין מסוכן למות ומ"מ לריך הוא לה: **לומר לגרמי ושוסה.** אבל דבר שיש בו סכנה שרשאל עלמו עושה לו: **לעכילה.** עד ל' יום לא מטכול מפני הלינה: **שאין כעלה עמה.** והיא טוכלת לטהרות: **כעלה ממממה.** לאחר טכילה כמשמים והגוף ממממה מן הגוף: **מדורה.** היקד גדול: **הקיו דם.** וכ"ם חולה: **גלמו ליה כבבקא דשחגא.** לא מלאו עלים מוכנים להיקד כיום הקוה ולוה ונקעו כמה של מדכר שהוא מעולה כדמים: **שפורא דיונה.** מין מרא הוא. וכיכיו הלוי לאחר (ב) כוי"ם: **ב)רבא גלמו ליה כרבשיפא.** ספסל: **ויקח מנעליו.** שאין לך ביחוי מן המהלך יפה כשוח: **(מאי) לרבי סעודה.** (לרבי) סעודת הקזה: **ביומא דמלמא.** דהקזה: **דטמאי.** טמוא. סומקת מלא קומקת: **עד דנפיק פיכי.** הרים: **מאוניה.** מאזניו מרימין היין: **מריבדא דכוסילתא.** נקני כלי האומן שנשברו. פלימ"ת: **עד דקפי עמליה.** טחול עלו לף היין: **כר פלחא טרפי.** כן ג' שנים שטענה אמו משנקלטו ג' עין מדשין: **לרבגן.** לתלמידיו: **אמרו נחמן מיקלע לגבן.** הרבו כשעודה כאילו אני סועד אללכם: **כר מסניא ערמה.** דמפרש ואזיל: **ולא אפשר ליה.** לקנות יין: **נשקול ווזא מכא.** זה רע ופמות שאיט יוצא כהולמה: **וליזיל לשב תנופא.** ולכן הלוקחים לטועמו מחלה שיהא טוב ויטעום וכשיזכו לו הזז והמטויי ימלאנו רע ולא יקבלנו והוא יהל לך לחנות אחרת ויעשה כן: **ואי לא.** לאין לו זז רע: **ולישוף משתא כלידעיה.** ברקאו והממרים והשומן מממממין אומו: **כיפא מי הוה עכא.** אוס השמש שהוא קשה לאדם לנוס מטיה לו: **כיפא דכריך ויקא.** ג)לינדרו"ן שים בו מלוחת והרוח נכנסת בהם ונכרכת ומתגלגלת כאינדרו"ן: **דילמא שפי ליה אומנא.** מריקו מדמו כמו השופה יין לאחיכו (ב"מ קף ס.): **ומוקי ליה מרכיעתא.** לא היה בו דם אלא כדי חייו להיינו לרציעת והלר אתי ליה זקא ושייף ליה מדם הטוהר נגופו ומחקרו מאיזורו ומסחקן: **אב לניני ואריחא.** עוני החומה ז' לניעים מוטין לרחבן זה אלל זה דכל לניעה ג"ט: **ואריחא.** ארים אלי לניעה טפח ומחלה: **ארגיש בנפשיה.** הרגיש בעלמו שהוא נחלש: **אפסר מד אריחא.** החומה היתה מקילה מעוניה אלים: נדבר

רבא משמיה דרב יהודה אמר שבעה. לכמוזה משמע דרבא לטעמיה דבפרק הדר (עירובין דף סח.) גבי ההוא יעוקא דמיסתפון ממיימיה אמר להו רבא ניסיליה לאימיה אם לריכה ניחיימו אגב אימיה דמסתמא ביום אמיני היה קודם מילה שהיה לריך חמין למולו דלמאר מילה מסוכן הוא ובלא אימיה ביום שמיני מחללין עליו שבת והיינו דאמר שבעה דבנסתם הבקר בעינן לריכה מיהו לגיעת דאמרי לה לרבא ועוד שבשים מיקמי למה לריכה ועוד דבקונעדם פי' התם ניחיימו אגב אימיה ע"י נכרי וכן פירש ר"ח לבם לחביי ורבא ואמרי לה מר אמר מדא ומר אמר מדא ולא פליגי וכולהו קיימו כהכלעי ב):

[a] לריכה אני בין לא אמרה לריכה אני אין מחללין עליה את השבת רב אשי מתני הכי מר זוטרא מתני הכי אמר רב יהודה אמר שמואל חיה כל זמן שהקבר פתוח בין אמרה לריכה אני ובין אמרה אין לריכה אני מחללין עליה את השבת נסתם הקבר אמרה [b]לריכה אני מחללין עליה את השבת לא אמרה לריכה אני אין מחללין עליה את השבת א"ל רבינא למרימר מר זוטרא מתני לקולא ורב אשי מתני לחומרא הלכתא כמאן א"ל הלכה כמר זוטרא [c]ספק נפשות להקל מאימתי פתיחת הקבר אמר אביי [d]משעה שתשב על המשבר רב הונא בריה דרב יהושע אמר [e]משעה שהדם שותת ויורד ואמרי לה [f]משעה שחברותיה נושאות אותה באגפיה עד מתי פתיחת הקבר אמר אביי שלשה ימים רבא אמר משמיה דרב יהודה אמר שבעה ואמרי לה שלשים אמרי נהרדעי [g]חיה ג' וז' ול' ג' בין אמרה לריכה אני ובין [h]אמרה לא לריכה אני מחללין עליה את השבת ז' אמרה לריכה אני מחללין עליה את השבת אמרה לא לריכה אני אין מחללין עליה את השבת ל' אפי' אמרה לריכה אני אין מחללין עליה את השבת אבל עושין ע"י ארמאי [i]כדרב עולא בריה דרב עילאי דאמר כל צרכי חולה נעשין ע"י ארמאי בשבת [j]וכדרב המנונא דאמר רב המנונא [k]דבר שאין בו סכנה אומר לגוי תעשה. חיה לא תטבול בתוך שלשים יום שמא תצטנן. אמר רבא לא אמרן אלא שאין בעלה עמה. אבל בעלה [עמה בעלה] מחממה. אמר רב יהודה אמר שמואל עושין מדורה לחיה בשבת, סבור מינה לחיה אין לחולה לא [בימות הגשמים אין] בימות החמה לא ובו'. ומסקינן משמא דשמואל הקיז דם ונצטנן עושין לו מדורה ואפילו בהקופת תמרי, שמעינן מינה אפילו לחולה ואפילו בימות החמה. שמואל צלחו ליה **תבהקא דשאגא.** פי', שמואל הקיז דם ולא היה לו עצים מוכנים להדליק ולהתחמם בהן, ובקעי לו שידה שהיו עציה עצי שאגא והן יקרים להודיע שאם יתמהמה עד שיביאו לו עצים יסחכן, וכדמתרגי' ויבקע עצי העולה, ועלה אני דעלתא. רב יהודה צלחו ליה **מחורא.** פי' שולחן הנעשוי מעצי יונס והן יקרים, פי' יאבנוס. ורבה צלחו ליה שרשיפא, והוא הדום לכסא. וכולן טעם אחד, שאם לא יתחרר להתחמם יסחכנו. פי' זוזא מכא, זוז מעון, שנתמעך מעבע הצורה ונראה כאימעון. דעבד מילתא, באיתו הימים שפקיעו הם.

אבלט אשכחיה לשמואל דגני בשמשא א"ל חכימא דיהודאי ביתא מי הוי טבא א"ל יומא דהקזה הוא **ולא היא אלא איכא יומא דמעלי בה שמשא בכוליה שתא יומא דנפלה ביה תקופת** [l]תמוז וסבר לא איגלי ליה: (היקיל ברוח טעמא שהה סימן) רב ושמואל דאמרי תרוייהו כל המקיל בסעודת הקוח דם מקילין לו מזונותיו מן השמים ואומרים הוא על חיין לא חם אני אחום עליו רב ושמואל דאמרי תרוייהו האי מאן דעביד מילתא לא ליתיב היכא דכריך זיקא דילמא שפי ליה אומנא ומוקים ליה ארביעתא **ואתי זיקא ושאיף מיניה ואתי לידי סכנה שמואל הוה רגיל ועבד מילתא בביתא דשב לביניא ואריחא יומא חדא עבד וארגיש בנפשיה בדק וחסר חד אריחא רב ושמואל דאמרי תרוייהו האי מאן דעביד מילתא ליטעום מידי והדר ליפוק דאי לא טעים מידי אי פגע בשכבא ירקא אפיה אי פגע במאן דקטל נפשא מית אי פגע**

ברבר

מסורת הש"ס

ג) ני רש"י ד"ה אמרה לריכה אני מחללין לא אמרה לריכה אין כו', ב) ני רש"י ד"ה אמרה אין לריכה אין מחללין לא אמרה לריכה אין לריכה אני מחללין, ג) [ועמ"ש פב. פד: כתוכות טו. ב"ק מד: ב. ב"ב כ: מנחה"ן עט:], ד) כפ"י הכיולפ לא אמרה לריכה וכן לקמן, ה) [ביצה כב.], ו) ביצה שם וכן כשחלוחות פרש' שמות פי' לא מיתה ואמר רב המנונא ביצה שם], ז) [ביצה כב. ע"ש], ח) [ועיין רש"י ניטין מ: ד"ה מלמר רבא], ט) ביומא עג: ב"ק יא ד"ה ויש"י כר. ב) [לקמן קמ:], ל) [ועי' מקומות קיב:], מ) [מולין קיח.], נ) ב"מ עמא. ס) כן ני' סנהדרין בערך מרפיה מולם הנאלן מהכריף הניה כאן ע"ל ד"ה כאן ב) ועי' כלעו רש"י כ"ה לאן אלמי' לאפקדת דבי ריב מלימיהון מעניין מנחות לג:, ס) [ועי"ע תוס' ניטין ח: ד"ה מפ"ש].

הגהות הב"ח

(ס) ש"ל ד"ה מקומה ניומה יכי' כ"ה. ג"כ עני כדומים:

גליון הש"ם

נמרא משמה שתשב על המשבר. עיין פ"ו מ"ד לחלניות נכ"ה:

רבינו חננאל

מר זוטרא מתני אמר רב יהודה אמר שמואל חיה כל זמן שהקבר פתוח. פירוש הקבר, בית הרחם. בין אמרה צריכה אני ובין אמרה איני צריכה מחללין עליה את השבת. נסתם הקבר אמרה צריכה אני מחללין עליה את השבת, אמרה איני צריכה אין מחללין עליה את השבת. ומסקינן לה לשמעתא דא"ל מרימר לרבינא הילכתא כי הא דמר זוטרא ספק נפשות להקל. והתנרכנו לרקוק מאימתי פתיחת הקבר כדי לחלל באותו העת את השבת לעשות צורכי החיה, ואמר אביי משתשב על המשבר, ואמר רב הונא בריה דרב יהושע משעה שהדם שותת ויורד כו'. ודייקינן מדלא אמר רב הונא עד שיתחיל הדם להוות שותת ש"מ קודם שתשב על המשבר קאמר, וכאביי עבדינן ולא מחללי שבתא אלא עד שיהא (שותת) הדם שותת ויורד ותשב על המשבר. אבל בהא דאמר אביי משום רב יהודה עד מתי פתיחת הקבר ג' ימים בלבד אין הלכה כמותו, ולא כרבא דאמר משמיה דרב יהודה שבעה, אלא קיי"ל כנהרדעי דאמרי חיה שלשה שבעה ושלשים. שלשה, בין אמרה צריכה אני בין אמרה איני צריכה, מחללין עליה את השבת. שבעה, אמרה צריכה אני מחללין עליה את השבת, אמרה איני צריכה אין מחללין עליה את השבת, מחמא עבדינן כמר זוטרא לקולא. שלשים, אפילו אמרה צריכה אני, אין מחללין עליה את השבת.

עין משפט נר מצוה

לג א ב ג מיי' פ"ב מהל' שבת הלכה יג סמג לאוין סה טוש"ע ח"מ סימן של סעיף ג:
לד ד מיי' שם טוש"ע שם ס"ד:
לה ה מיי' שם הלכה י סמג שם טוש"ע ח"מ סי' שמח סעיף ח:
לו ו מיי' שם הלכה יד סמג שם טוש"ע ח"מ סימן של סעיף ו:
לז ז מיי' ופמג שם טוש"ע ח"מ סימן שמח סעיף יח:

תורה אור השלם

ג כִּי תִצֹּר אֶל עִיר יָמִים רַבִּים לְהִלָּחֶם עָלֶיהָ לְתָפְשָׂהּ לֹא תַשְׁחִית אֶת עֵצָהּ לִנְדֹּחַ עָלָיו גַּרְזֶן כִּי מִמֶּנּוּ תֹאכֵל וְאֹתוֹ לֹא תִכְרֹת כִּי הָאָדָם עֵץ הַשָּׂדֶה לָבֹא מִפָּנֶיךָ בַּמָּצוֹר:
דברים כ יט

לעזי רש"י

ברי"ש. עין האשור. פליט"א (פלימ"א). אימוץ (להקות הם).

מוסף רש"י

ספק נפשות להקל. דיני נפשות, דסלי ולליו טעדה מעיב (כתובות סד. ב"ב סד: סנהדרין שם.). **מדורה.** היקד גדול (עירובין עם.). **דעבד מילתא.** הקוה (חולין קיא.).

רבינו חננאל (המשך)

אלא עושין לה ע"י ארמאי כדרב עולא בריה דרב עילאי דאמר כל צרכי חולה נעשין ע"י ארמאי בשבת, וכדרב המנונא דאמר דבר שאין בו סכנה אומר לגוי תעשה. חיה לא תטבול בתוך שלשים יום שמא תצטנן. אמר רבא לא אמרן אלא שאין בעלה עמה. אבל בעלה [עמה בעלה] מחממה. אמר רב יהודה אמר שמואל עושין מדורה לחיה בשבת, סבור מינה לחיה אין לחולה לא [בימות הגשמים אין] בימות החמה לא ובו'. ומסקינן משמא דשמואל הקיז דם ונצטנן עושין לו מדורה ואפילו בהקופת תמרי, שמעינן מינה אפילו לחולה ואפילו בימות החמה. שמואל צלחו ליה **תבהקא דשאגא.** פי', שמואל הקיז דם ולא היה לו עצים מוכנים להדליק ולהתחמם בהן, ובקעי לו שידה שהיו עציה עצי שאגא והן יקרים להודיע שאם יתמהמה עד שיביאו לו עצים יסחכן, וכדמתרגי' ויבקע עצי העולה, ועלה אני דעלתא. רב יהודה צלחו ליה **מחורא.** פי' שולחן הנעשוי מעצי יונס והן יקרים, פי' יאבנוס. ורבה צלחו ליה שרשיפא, והוא הדום לכסא. וכולן טעם אחד, שאם לא יתחרר להתחמם יסחכנו. פי' זוזא מכא, זוז מעון, שנתמעך מעבע הצורה ונראה כאימעון. דעבד מילתא, באיתו הימים שפקיעו הם.

Torah-Box.com
diffusion du judaïsme aux francophones
Tél. FR : 01.80.91.62.91 - Tél. ISR : 077.466.03.32 - contact@torah-box.com